

til denne Lovs Gjennemførelse, opføres paa Finantsloven. Jeg har med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal om de særlige Loves og Finantslovens Forhold til hinanden, som har spillet en saa stor Rolle i denne Debat, ikke fundet mig foranlediget til særligt at udtale mig, idet jeg har henholdt mig til, at jeg var fuldkommen overbevist om, at Rigsdagen til alle Tider vil fastholde to Sætninger, som jeg ikke her er fremkommen med, men hvoraf den ene er fremført af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen), at det er en Selfølge, at Rigsdagen skal respectere de bestaaende Love, og altsaa ogsaa Loven af 31te Marts 1852, og den anden er fremført af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at det at nægte de til Gjennemførelsen af bestaaende Love fornødne Midler var det Samme som en Fallit; han meente kun, at dette var omtrent den smukkeste Form, hvorunder en Statsfallit kunde indtræde. Nu har jeg vel lagt Mærke til, at det ærede sidstnævnte Medlem idag er kommen med en heel Deel andre Theorier, hvori der var mange urigtige Ting, men jeg skal i den Henseende indskrænke mig til paa det Bestemteste at benægte, at det er Finantslovens Kalb og Met at rette Alt, hvad der kan være at rette i alle de øvrige Love, og naar han har meent, at det var den eneste Maade, hvorpaa man kunde undgaae en voldsom Omstyrning af de bestaaende Love, at man succesfuld paa Finantsloven rettede, hvad der maatte være at rette i de specielle Love, saa har han aldeles glemt en meget simpel Maade, hvorpaa man retter bestaaende Love, og som vi daglig praktisere, nemlig ved nye Love; de gjældende Love ere altsaa paa ingen Maade uforanderlige, og der er ingen Grund til at henvise til en revolutionair Vej som den Maade, hvorpaa gjældende Love skulle forandres; thi de forandres ved nye Love. Det er, jeg gjentager det, fuldkommen urigtigt, at det er Finantslovens Opgave og dens Berettigelse igjennem Bevillinger at rette paa selve de bestaaende Love. Naar nu altsaa dette maa fastholdes, siger jeg, at efterat man har udeladt af Finantsloven de eventuelle Resultater af den Rigsdagen forelagte Lov, maae vi

vende tilbage til, hvorledes dette Forhold stiller sig til den gjældende Lov, naturligviis under den Forudsætning, at den bliver ved at gjælde, og i Henshold hertil er der en Bevilling, som Regjeringen har foreslaaet, som i alt Væsentligt stemmer overeens med alle tidligere Love og som vil være at vedtage for iaar, nemlig under Forudsætning af, at der ikke findes grundet Anledning til at rette paa selve Tallene, men det ærede Udvalg har i saa Henseende ikke foreslaaet Forandringer; det har fundet, at de Bevillinger, som høre til at opretholde de Institutioner, der ere hjemlede i selve Loven, ere correcte. Men nu er der derimod fremkommet det ganske nye og uventede Tilfælde, at Udvalget har foreslaaet, at Bevillingen til Landstutteriet skal indskrænkes til 3 Maaneeder og Bevillingen for Stamstutteriet til 9 Maaneeder. De Indvendinger, jeg har at gjøre derimod, støtte sig paa ganske forskjellige Betragtninger. I Udvalgets Forslag angaaende Bevillingen til Landstutteriet er man gaaet ud fra den Forudsætning, at Landstutteriet skal ophæves ved Udløbet af de 3 første Maaneeder af det næste Finantsaar; vedtages dette Forslag af Udvalget, vil det være umuligt at komme fra denne Forudsætning; nu vil jeg sige, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor Rigsdagen kunde føle sig stærkt fristet til at forsøge dette Middel for at fremvinge Landstutteriets Ophævelse, og som et saadant Tilfælde vil jeg nævne, hvis der fra Rigsdagens Side var vist en aldeles bestemt Modstand imod at fremkomme med en Lov, hvori dette Spørgsmaal, som ganske vist var forbeholdt i Loven af 31te Marts 1852, kunde finde sin Afgjørelse; thi vistnok gaae Tidbestemmelserne nærmest ud paa en Revision af de Racebestemmelser, som deri nævnes, men som ogsaa kunne føre til selve Landstutteriets Ophævelse; hvis Regjeringen havde vist en saadan Modstand i at fremkomme med en saadan Lov, eller hvis Kronens Beto gjentagne Gange var brugt mod en saadan Lov, fremgaaet af Rigsdagens eget Initiativ, saa kunde Rigsdagen maaskee langt om længe komme til det Spørgsmaal, om man ikke skulde gribe til det meget nærgaaende og extraordinaire Middel paa Finantsloven kun at indrømme en vis kort Frist til at faae det Hele